

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №20(46) 4 ЖОВТНЯ 2019 РОКУ

Шановні працівники й ветерани освітянської ниви!

Щиро й сердечно вітаю вас із професійним святом – Днем працівників освіти, яке об'єднує всіх, хто відкриває нам двері до знань, науки, мудрості.

Діти – наше майбутнє. І саме ви невтомно плекаєте це майбутнє – молоде покоління свідомих, талановитих громадян нашої країни. Завдяки вашій повсякденній праці наші діти долучаються до невичерпної скарбниці знань, ви допомагаєте їм обрати життєвий шлях, стати справжніми фахівцями своєї справи. Ви несете людям добро, вам вірять, до вашої думки прислухаються, у вас вчаться.

Напередодні свята щиро дякую вам за добросовісне служіння обраній справі, невтомний творчий пошук, самовідданість, високий професіоналізм та життєву мудрість.

Бажаю вам, дорогі освітяни, успіхів у вашій благородній діяльності, нових творчих знахідок, міцного здоров'я та благополуччя у родинах. Хай ніколи не згасає світло вашої душі, тепло вашого серця й любов до професії. Хай кожен ваш день повниться новою радістю та перемогою, хай здійснюються ваші плани в ім'я щасливого майбутнього України і нашої громади.

З глибокою шанобою і повагою
Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Дорогі освітяни Білоцерківської громади!

Дозвольте привітати вас із професійним святом – Днем працівників освіти!

У кожного з нас є свій Учитель, якого ми з вдячністю згадуємо все життя. Це не завжди педагог, але завжди мудрий наставник, світла й добра людина, яка щедро ділиться секретами майстерності, знаннями з іншими. І це воістину святе покликання: передавати нащадкам розумне, добре й вічне. Бо саме Вчитель своєю працею формує щасливе майбутнє України, закладає фундамент в її економічне процвітання й духовне відродження.

Тож у переддень свята давайте згадаємо всіх своїх учителів і низько вклонимося їм. Шановні освітяни! Прийміть щирі вдячності за вашу невтомну працю, за високе служіння обраній справі, за творчий пошук, самовідданість, добро і щедрість душі, за великий талант і покликання сіяти мудрість і знання. Хай ваша щоденна самовіддана праця примножує добро у світі, буде легкою і радісною від щирої любові вдячних учнів, повниться світлою вірою у свої сили і високе призначення на землі – бути Вчителем!

З найкращими побажаннями
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР».

Дорогі працівники освітньо-виховних закладів!

Прийміть щирі вітання з нагоди вашого професійного свята – Дня працівників освіти!

Всю нашу громаду об'єднує спільне бажання допомагати нашим дітям пізнавати навколишній світ, гарно вчитися, здобути необхідні знання й обрати правильний життєвий шлях. І, звичайно ж, бути активними, любити свій рідний край, свою Україну.

Низько вклоняюся вам, шановні вчителі, вихователі, усі працівники дитячих освітніх закладів за ваші професіоналізм, невтомний творчий пошук і прагнення виростити з наших дітей яскравих особистостей, соціально активних і працьовитих громадян.

Бажаю міцного здоров'я, життєвої сили й енергії для досягнення нових успіхів у вашій благородній справі! Хай над вами завжди сяє зірка людської вдячності всіх, кому ви дали найнеобхідніше – знання і вивели в самостійне життя. Невичерпної наснаги та оптимізму у ваших помислах і справах, добробуту, життєдайної сили та безжмарних, мирних днів!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

У самісінькому центрі Полтавщини

школярі досліджують природу, займаються науковою роботою та готують проекти, які фінансуються з обласного бюджету

Учні досліджують природу рідного краю.

Сьогодні ні в кого не викликає сумнівів той факт, що географічний центр Полтавської області – це місцина поблизу с. Герусівка Великобагачанського району (географічні координати: 49°38'57" пн. ш., 33°47'26" сх. д.).

Ці дані містяться у Вікіпедії (Вільній енциклопедії), а на самій точці перетину паралелі й меридіану встановлений спеціальний знак. Крім того, тут створено ландшафтний заказник місцевого значення «Географічний центр Полтавщини».

Проте близько 10 років тому про, так би мовити, пуповину Полтавщини існували лише приблизні уявлення. 2008 року учень Красногорівської школи Павло Остапенко знайшов координати крайніх точок Полтавщини, наніс їх на військову топографічну карту, сполучив та визначив довготу й широту центру нашої області. Виявилося, що вона – поряд із його рідним селом. До цього кандидат географічних наук, професор кафедри географії та краєзнавства Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка Леонід Булава вирахував центр Полтавщини за пло-

щею області. Він припав на східну околицю Великої Багачки. Але розрахунки школяра виявилися точнішими.

Потяг до наукових досліджень, любов до рідного краю Павлові та його молодшому братові Станіславові прищепила їхня мама Тамара Миколаївна Остапенко, вчителька біології, хімії та екології Красногорівської школи. Її сини – далеко не єдині учні школи, які змалку торують шлях у науку. Тамара Миколаївна залюбки працює з талановитими школярами, її вихованці перемагають на районних, обласних і навіть Всеукраїнських етапах предметних олімпіад, конкурсах-захистах наукових робіт Малої академії наук та інших інтелектуальних змаганнях, готують цілком дорослі екологічні проекти. Тож напередодні Дня працівників освіти України хотілося би ближче познайомити читачів газети з цією сподвижницею.

Далі на стор. 2

Монетизація пільг з оплати житлово-комунальних послуг

Із 1 жовтня цього року відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 17 квітня 2019 року № 373 «Деякі питання надання житлових субсидій та пільг на оплату житлово-комунальних послуг у грошовій формі» пільги на оплату житлово-комунальних послуг надаватимуться у грошовій формі.

Розмір пільги, визначений законодавством відповідно до статусу пільговика, залишається незмінним, змінюється механізм оплати послуг з урахуванням наданої пільги.

Так, зокрема, особи з інвалідністю внаслідок війни мають право на 100-відсоткову знижку з оплати житлово-комунальних послуг, учасники бойових дій — 75-відсоткову, учасники війни та члени сімей загиблих (померлих) ветеранів війни — 50-відсоткову, в межах соціальних нормативів.

Із жовтня управління соціального захисту населення автоматично нараховуватимуть пільги на житлово-комунальні послуги в грошовій безготівковій формі без додаткових звернень пільговиків.

Суми пільг перераховуватимуться через АТ «Ощадбанк» до 18 числа наступного місяця на рахунки надавачів послуг.

Спочатку перераховуватимуть кошти за отримані послуги теплопостачання, газо- або електропостачання на опалення. Далі в такій послідовності: за послуги постачання гарячої води, централізоване водопостачання, водовідведення, постачання електричної енергії, природного газу, поводження з побутовими відходами та послуги з управління багатоквартирним будинком, внески за встановлення, обслуговування та заміну вузлів комерційного обліку.

Протягом доби після перерахування коштів на рахунок надавачів послуг АТ «Ощадбанк» направить пільговикам смс-повідомлення із зазначенням суми, яку необхідно сплатити пільговику за кожним видом послуги з урахуванням суми перерахованої пільги.

Крім того, інформація про суму перерахованих пільг та суму до сплати буде відображена в квитанціях організацій-надавачів послуг.

Пільговикам необхідно сплачувати щомісяця вартість фактично спожитої послуги з урахуванням суми пільги, перерахованої надавачем послуг.

Звертаємо увагу, що у зв'язку з нововведеннями та з метою інформування пільговиків про проведені розрахунки за надані послуги спеціалісти територіальних управлінь соціального захисту населення проводять роботу щодо внесення до Єдиного державного автоматизованого реєстру осіб, які мають право на пільги, інформації про номери мобільних телефонів пільговиків.

Департамент соціального захисту населення Полтавської ОДА.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

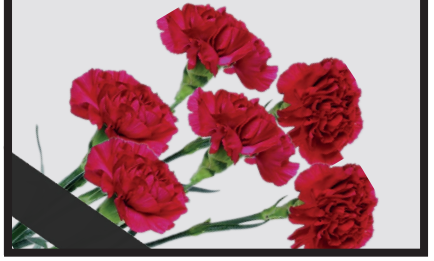
жителя с.Балаклія, ветерана праці, дитини війни
ГРЕЧКИ

Івана Захаровича;

жителя с.Балаклія, ветерана праці
БОНДАРЯ
Анатолія Дмитровича;

жителя с. Коноплянка
ЯКИМЕНКО
Ніни Миколаївни

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

У самісінькому центрі Полтавщини школярі досліджують природу, займаються науковою роботою та готують проекти, які фінансуються з обласного бюджету

Закінчення. Початок на стор. 1

Професію обрала ще в дитинстві

— Фах учителя біології й хімії я обрала ще в дитинстві, й жодних сумнівів у мене ніколи не виникало. Так само ніколи не жалкувала про обраний шлях, — розповідає сама Тамара Миколаївна. — Навчаючись у 8 класі Довгалівської школи, я вперше потрапила на обласну олімпіаду з біології. І перемогла! Цим маю завдячувати своїй учительці Нейжборщ Людмилі Олексіївні. Потім було навчання у Великобагачанській середній школі й тамтешня вчителька біології Вороненко Галина Миколаївна, яка відіграла велику роль у моєму житті...

Після школи здібна дівчина без проблем вступила на природничий факультет Полтавського педінституту, який закінчила 1988 року. За розподілом Тамара Миколаївна потрапила в Лубенський район, невдовзі вийшла заміж та поїхала за чоловіком у м. Харцизьк Донецької обл. Але рідна Полтавщина манила її назад, тож 1992 року родина переїжджає в Красногорівку, де чоловікові запропонували роботу й житло.

Тут, у самісінькому серці Полтавщини (це згодом доведе її старший син), Тамара Миколаївна стала працювати в місцевій школі вчителем біології, хімії та основ екології. Але просто проводити уроки для талановитого педагога було замало. Вона практикує екскурсії, практичні заняття на природі, екологічні дослідження, навчальну дослідницьку практику в кінці навчального року.

У красногорівських школярів та їхньої вчительки є улюблені місця та улюблені джерела. Ці екосистеми вони досліджують після уроків. Крім того, Тамара Миколаївна веде гурток «Еколог» і залюбки працює з талановитими учнями.

— Ми пишемо наукові роботи, проекти, беремо участь у обласних і всеукраїнських конкурсах. Всеукраїнський конкурс «До чистих джерел» — один із найцікавіших та найулюбленіших конкурсів, де учні школи є активними учасниками та переможцями, — розповідає вчителька.

Доводиться все починати спочатку...

Той, хто хоча б віддалено стикався з науковими роботами школярів, розуміє, що навчити дитину проводити наукові пошук та правильно оформляти наукову роботу непросто. Нерідко вчителі беруть на себе всі ці клопоти: самі роблять дослідження, готують презентацію, пишуть доповідь, а дитина лише озвучує написане наставником. Тамара Миколаївна погоджується: справді, залучати до наукової роботи новачків ой як непросто! У перший рік доводиться витратити і купу часу, й сил, демонструвати незбижне терпіння... Та наступного року достатньо лише направляти зусилля дитини в потрібне русло, давати слухні поради, а вона вже самостійно готує наукову роботу, слайд-презентацію...

— Головне — захопити, зацікавити учнів, — наголошує Т. М. Остапенко, — правильно мотивувати. А якщо вдасться перемогти на конкурсі чи олімпіаді, то це стає величезним стимулом для подальшої роботи.

Тамара Миколаївна добре пам'ятає свою першу переможицю, хоча це й було 10 років тому. Це Каріна Каленіченко (тепер Ільченко), яка з 5 класу активно займалася науково-дослідницькими роботами й зрештою потрапила на Всеукраїнський конкурс «Юний дослідник» у Києві, а 8 років тому ця учениця стала переможницею IV етапу всеукраїнської олімпіади з біології в м. Севастополь.

Швидко плине час, ростуть, дорослішають учні та вирушають у доросле життя. Тільки-но

Т. М. Остапенко проводить урок.

вчителька закладе підвалини дослідницької, пошукової роботи, сформує потяг до знань, як її вихованці закінчують школу та вступають до вишів. А на зміну їм приходять молодші школярі. От і доводиться все починати спочатку. Але Тамара Миколаївна не робить із цього трагедії. Вона не пориває зав'язків зі своїми колишніми учнями й однаково пишається як їхніми дорослими досягненнями, так і першими перемогами своїх сьогднішніх вихованців.

— Два роки призером всеукраїнського олімпіади з екології був Остапенко Станіслав, — розповідає вчителька. — Учасниками всеукраїнських олімпіад з цього ж предмету були: Зозуля Аня, Кордубан Вікторія, Кондратюк Катя; з біології — Ісаєнко Настя. Бугай Аліна торік перемогла в обласному етапі олімпіади з екології та на конкурс-захисті наукових робіт МАН. А ще вона брала участь у обласній експедиції від еколого-натуралістичного центру та була учасницею Всеукраїнського збору екологів, де команда посіла призове місце.

Усі вони вже закінчили школу. В 11 класі навчається Колісник Соня — дуже серйозна та старанна дівчина. Вона прийшла в екологічний гурток у 9 класі. Торік Соня перемогла в конкурс-і МАН в секції «Біологія людини», брала участь в обласній експедиції «Бутова гора» від еколого-натуралістичного центру, а також їздила на острів Хортиця в складі команди від області на Всеукраїнський збір ботаніків.

Загалом талановиті учні Красногорівської школи об'їздили ледь не всю Україну: були в Івано-Франківську, Львові, Рівному, Києві, Дніпродзержинську тощо.

Учніський проект фінансують сільська й обласна ради

А ще вихованці Тамари Миколаївни Остапенко — нинішні восьмикласники Марченко Люда та Карташова Крістіна — взяли активну участь у розробці проекту «Екологічна стежка до центру Полтавщини», який підтримала Білоцерківська сільська рада. Цей проект переміг у обласному конкурс-і екологічних ініціатив та отримав фінан-

сування від обласної ради та Білоцерківської ОТГ (по 50 тис. грн кожна).

Проект передбачає проведення просвітницької роботи серед місцевого населення, заходів із охорони довкілля, розробку 10 маршрутів до ландшафтного заказника «Географічний центр Полтавщини», облаштування як самої стежки, так і території заказника. Зокрема, передбачено виготовлення та встановлення вказівників, банерів тощо.

Принагідно зазначимо, що Красногорівська ЗОШ І-ІІІ ступенів (здавалося б, звичайна сільська школа, яких кількості на Полтавщині) торік отримала співфінансування з обласного бюджету на ще два проекти: озеленення шкільного подвір'я та облаштування спортивного майданчика. А ще в школі реалізують експеримент регіонального рівня «Формування екологічної компетентності учня в умовах сільської школи», який триває з 2014 до 2021 року.

Учасники екологічного гуртка Фененко Жень (8 кл.), Карташова Крістіна (8 кл.), Мацько Даша (9 кл.), Шипоша Анжела (9 кл.) гідно презентували на обласному конкурс-і свої роботи на «Проектні технології навчання хімії».

— Своїми успіхами ми передовсім завдячуємо величезній підтримці з боку Білоцерківської сільської ради: виконавчого комітету, відділу освіти, депутатського корпусу, — вважає Т. М. Остапенко. — Так, щороку в нашій громаді відбувається «Зоряний олімп», на якому матеріально — грошовими преміями — заохочують талановитих учнів, які досягли вагомих здобутків. І чим більше цих здобутків, чим вони вагоміші, тим більше премію отримують діти. Нерідко це суми в кілька тисяч гривень.

Тож у переддень Дня працівника освіти хочеться побажати Тамарі Миколаївні, а також усім педагогам громади якомога більше яскравих зірочок — учнів, чий талант їм вдасться запалити. І, звичайно ж, розуміння, визнання, всебічної підтримки в нелегкій учительській роботі.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Долучилися до Всесвітньої акції

Красногорівські школярі демонструють свої «трофеї».

Певно, більшість людей думає, що до змін клімату на планеті, до глобальних екологічних проблем пересічні громадяни не мають жодного стосунку. І помиляються. Бо навіть

не усвідомлюючи цього, ми засмічуємо навколишнє середовище й спричиняємо невідомі проблеми процеси, що викликають затоплення, буревії, тайфуни тощо. Навіть «невинний»

поліетиленовий пакетик з-під магазинної покупки чи пластикова пляшка, залишена на узбіччі дороги або вкинута в загальний контейнер для сміття, наближає ці катаклізми.

Чи знаєте ви, що за нинішніх темпів засмічення річок, морів та океанів до 2050 року в них буде більше пластику, ніж риби? Щоб запобігти цьому, в третій вихідній вересня (цього року — 21 вересня) мільйони волонтерів у понад 150 країнах світу долучаються до глобального прибирання водойм. Із 16 по 30 вересня в Україні за підтримки Європейського Союзу та Програми розвитку ООН тривала тижнева акція з прибирання території біля водойм під гаслом: «Я прибрив — твоя черга-2: змінимо майбутнє разом».

На заклик Міністерства освіти до неї долучилися й учителі та учні Красногорівської школи. На березі Псла вони зібрали кілька мішків сміття. Особливо активними були учні 7 класу (вчителька Валентина Олексіївна Гаркавець) та 6 класу (вчитель Володимир Филипович Бірук).

О. В. КОРОПІВКА,
директор школи.

Дорогі наші ветерани, люди похилого віку!

Важко переоцінити ваші здобутки і ваш життєвий шлях, за якими стоять наполеглива праця, мужність, терпіння і героїзм. Кожен із нас береже в душі щирі гордість за своїх батьків і дідів, які захищали країну, відбудовували її, віддаючи свої сили й здоров'я заради майбутніх поколінь.

Дозвольте щиро і сердечно привітати вас зі святом вашої осені. І нехай вона буде сонячною і теплою, тихою і спокійною. Нехай буйні вітри обходять ваші обійстя, а радість і добро назавжди оселяться у ваших домівках.

Прийміть також побажання міцного здоров'я, щастя і благополуччя, добра, радості, довголіття, миру та злагоди у ваших душах. Нехай у цьому стрімкому світі завжди по-особливому світиться родинний теплий вогник – вічне джерело наснаги й любові. Зі святом вас, із Днем ветерана та Міжнародним днем людей похилого віку!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БІАГР»,
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БІАГР».

Шановні ветерани!

Від щирого серця вітаю вас із Міжнародним днем людей похилого віку та Днем ветерана! Це свято тих, чия самовіддана праця, мужність і терпіння стали основою нинішнього благополуччя нашої країни. Людям старшого покоління довелося багато пережити: битися за свободу рідної землі, відновлювати зруйновані міста і села в післявоєнні роки, ростити хліб, вкладати сили і душу у виховання дітей, передаючи їм найкращі людські якості, любов до своєї країни.

Ви, ветерани, – джерело народної мудрості, а ваш практичний життєвий досвід, невичерпна енергія, оптимізм та активна громадська позиція є взірцем для підростаючого покоління. Ви передаєте у спадок все найцінніше, що накопичили за життя.

Бажаю вам міцного здоров'я, довгих років життя, наповнених яскравими і щасливими подіями. Нехай близькі люди завжди оточують вас турботою і теплом!

З глибокою повагою
Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Шановні земляки!

Від усієї душі вітаю вас зі прекрасним і теплим святом – Днем людей похилого віку! Цей день є символом єдності та спадкоємності поколінь. Це прекрасна можливість сказати теплі слова подяки батькам, матерям, ветеранам війни і праці, пенсіонерам і взагалі всім літнім людям за їхній внесок у розвиток країни, за багаторічну самовіддану працю, доброту і мудрість.

Дорогі наші ветерани! Ваші терпіння, стійкість і самопожертва завжди будуть для всіх яскравим прикладом мужності і любові до батьківщини. Скільки випробувань, болю і втрат довелося вам пережити! При цьому вам вдалося зберегти гідність, віру, любов, які ви пронесли через усе своє життя.

Тож нехай осінь життя буде золотою й ласкавою, щедрою на душевне тепло, увагу і турботу близьких! Довгих вам і щасливих років життя, міцного здоров'я й радості від успіхів дітей та онуків! Миру, оптимізму і благополуччя!

Ольга КОНОНЕНКО,
голова Білоцерківської ветеранської організації.

Їх здружила громадська робота

Нерідко доводиться чути: «Особисто мені створення ОТГ нічого не дало». Дехто пояснює свою точку зору просто й банально: «Пенсію ж не збільшили».

Говорять так люди, які здебільшого вважають, що весь світ їм щось винен. Мабуть, не знають, що органи місцевої влади не мають жодного стосунку до розподілу пенсій, яка для літніх людей є мірилом благополуччя. Тож позитивні зміни навкруги, які стосуються облаштування території, освіти, культури, вони вважають другорядними.

Але треба розуміти, що інколи ті чи інші кроки не дають миттєвого результату й розраховані на перспективу, коли нас уже не буде на світі, зате житимуть наші діти, онуки.

Є в нашій громаді й приклади, коли небадужі люди, не чекаючи допомоги від влади, наводять лад на своїй вулиці, в селі, активно долучаються до цього сусідів. Одне слово, не чекають, що хтось колись щось зробить, а самі й зараз змінюють на краще своє життя й життя в громаді.

Сьогоднішня наша розповідь – про двох таких жінок із с. Дзюбівщина. Поліна Пилипівна Шарай і Любов Миколаївна Омеліч – ровесниці: обом цього року виповнилося по 70 років.

Обидві жінки приїжджі: вийшли заміж за чоловіків, які були родом із Дзюбівщини, переїхали сюди й від-

тоді вважають село рідним та піклуються про нього. Обидві все життя працювали у Великій Багачці й щодня їздили на роботу в райцентр. Бджоляр за фахом, Поліна Пилипівна була швачкою-мотористкою на фабриці «Веснянка». Агроном Любов Миколаївна працювала у сфері громадського харчування.

Попри це, близько познайомилися та подружилися жінки лише кілька років тому, працюючи в раді ветеранської організації.

І Поліні Пилипівні, й Любові Миколаївні небайдуже, що відбувається за парканом їхнього двору. Тому обидві активно долучаються до вирішення суспільних проблем.

– Нагальна проблема для Дзюбівщини – відсутність клубу. У селі багато дітей шкільного віку, є молодь, а от десь зібратися, організувати дозвілля ніде, – говорить Поліна Пилипівна.

Єдиним більш-менш пристосованим місцем для цього є споруда, в якій двічі на тиждень працює ФАП. Небадужі жителі Дзюбівщини неодноразово зверталися до Білоцерківської сільської ради, свого депутата Анатолія Миколайовича Фененка, керівництва ТОВ «Білагро» й спільними зусиллями таки привели частину

будівлі до ладу. Зокрема ТОВ «Білагро» виконало косметичний ремонт, установило подвійні двері, столи й лавки. А селяни, зібравши по 50 грн, закупили штори на вікна й клейонку на столи. Тепер у цьому приміщенні організовують поминки, збираються з нагоди свят.

Ще один об'єкт, за який тривалий час боролися активісти – зупинка автобуса. Зрештою, сільрада торік установила її та облаштувала територію навкруги. Але... Час від часу зупинка потопає в смітті. Попри те, що скрізь на території громади (і Дзюбівщина – не виняток) установлені сміттєві контейнери для паперу, скла й пластику, серед нас ще чимало людей, які їх ігнорують. Вони викидають недопалки, обгортки, лушпайки від насіння, пластикова пляшки де прийдеться. Може, комусь засмічені «краєвиди» милують око, та двоє 70-річних жінок, не чекаючи приїзду комунальників, нерідко самі прибирають «свою» зупинку.

Коли в громаді впорядковували кладовища, обидві жінки активно долучилися до цих робіт. А ще вони доглядають немінних сусідів і роблять це від щирого серця, не вимагаючи нічого навзаєм.

– Я допомагаю 80-річній Ніні Іванівні Олєфір, Надії Тихонівні Гамалі, Іванові Івановичу та Ользі

Поліна Пилипівна Шарай і Любов Миколаївна Омеліч. Фото автора.

Гнатівні Фененкам, – розповідає Поліна Пилипівна. – Вони на старість лишилися самотніми, бо діти далеко й приїжджають хіба на вихідні. Я купую їм ліки, харчі тощо, коли треба – підстригаю чи виконую інші послуги.

– А мої підопічні – Галина Володимирівна Ажажа й Тетяна Степанівна Сидоренко, – додає Любов Миколаївна. – Обидві жінки сліпі, їм важко навіть обслужити себе. Отож роблю для них покупки, цікавлюся їхнім життям, морально підтримую. Це для стареньких теж багато важить.

Як член керівного органу ветеранської організації Любов Миколаївна знає: у Дзюбівщині мешкає

20 удів і 10 самотніх літніх чоловіків. Вона й сама 12 років тому лишилася вдовою, й пережити непоправну втрату допомогла саме підтримка рідних і близьких.

Співчутливі, небадужі й наполегливі, Поліна Пилипівна й Любов Миколаївна знайшли своє покликання в громадській діяльності. Вони постійно допомагають депутатові сільради А. М. Фененку, бо хочуть поліпшити життя в Дзюбівщині й загалом Білоцерківській ОТГ. Тож Поліні Пилипівні та Любові Миколаївні вся громада щиро дякує за небадужість.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Цілую руки ваші, мамо

3 жовтня жительці Подолу Олександрі Дмитрівні Трипутень виповнюється 80 років.

Був колись у Подолі чарівний хутір Кравецькі. З ранньої весни й до пізньої осені потопає він у щедрій зелені густих садів. Напував чистою джерельною водою, що виступала з землі (достатньо було навіть рукою зробити невелику ямку), своїх жителів та подорожніх. Підморгував у кожній балочці своїми чистими очима-озерцями до найблагитнішого неба і найщиріших людей у Подолі. В степовій тиші мелодійно озвався жайворонковим трепетом у високості та нічним щебетанням солов'їв.

У цій казковій красі та тиші 3 жовтня 1939 року народилася дівчинка, яку назвали чудовим ім'ям Олександр. Вдихнула той перший ковточок рідного повітря, й уже знала, що все своє життя буде ним дихати, буде топтати незліченні подільські стежини, працювати, незрадливо кохати і давати нове життя, тут – у рідному, наскрізь пропахлому м'ятою і любистком, селі.

А тоді, за два роки до війни, яким воно було, дитинство у багатодітній сім'ї? Адже в родині Дмитра Омельковича та Мотрі Тихонівни Даценків зростало дев'ятеро дітей, хоча свідомого життя досягли лише троє хлопчиків і троє дівчаток, бо ж і тяжко було, і голодно, і хвороби страшні, з якими не в змозі були впоратись.

Найменшенька Шура мала слабеньке здоров'я. Та разом із нею багато старшими братами Миколою та Іваном зіп'ялася на ніжки. І задрібніли Шурині дитячі кроки по батьківській господі. Малеча сама себе виняньчувала, разом росли, гралися, босоніж бігали по теплій літній куряві та ділили одні чобітки на трьох, щоб сніжної зимової днини обігати навколо хати. Троє старших дітей були вже

дорослішими, тож вони більше допомагали батькам. Дмитро Омелькович був чудовим столяром: у хатах багатьох подолян були виготовлені ним вікна, пороги, двері. А вирізьбленим димарі хизувались один перед одним, випускаючи у височінь клубки ароматного сільського диму. Мотря Тихонівна зрання й до пізньої ночі працювала в колгоспі або ж поринала в хатні клопоти. Шура від обох батьків успадкувала любов і вміння працювати. І хоча ніколи не могла похвалитися відмінним здоров'ям, але добре знала, як виконати ту чи іншу (навіть чоловічу) роботу. Особливо подобалося їй щось майструвати, хоча часто не вистачало сил. А жіночу роботу, як і мама, завжди робила неквапно, але на совість, вкладаючи в неї всю свою душу.

Коли дівчинка міцно сп'ялася на ноги і вже бігала курними польовими доріжками, гримнула війна. Батько пішов на фронт (до речі, це була вже друга його війна). Пам'ятає війну і Шура. Пам'ятає, як горіла їхня хата: гаряче було так, що поряд пеклися гарбузи, а вона стояла й гірко плакала, бо не розуміла, де буде тепер її піч, де вона буде тепер спати...

Люди на хуторі були добрими й милосердними, тож погорільців прийняли сусіди – сім'я Крахмільців. А перезимувавши, Мотря Тихонівна разом із двома старшими доньками та малечою (чоловік на фронті, старший син Василь в армії) почали зводити тимчасовий куточок для життя на своєму обійсті. Пам'ятає Шура і батька, що повернувся з Німеччини аж у 1946 році, адже війну він розпочав битвою під Сталінградом, а закінчив у Берліні (у нього й медалі були «За визволення Сталінграда» і «За взяття Берліна», а ще медаль «За доблесний труд»). Після поранення в Берліні він ще рік був у трудовій армії – столярував. Та війна, хоч і залишила батька живим, але дуже змінила, він навіки залишився в її пам'яті старим і змарнілим, худим і сердитим. Не відчувала дівчинка батьківської любові, лише боялася й прагнула не потрапляти йому на очі.

У 1947 році Шура пішла у перший клас Подільської семирічки. Вчилася старанно, з охотою, але їй, маленькій дівчинці, дуже важко було холодними сніжними зимами ходити до школи, адже й одягу теплого не було, і взуття зимового.

У 1954 році після 7 класів 15-річним дівчам пішла вона працювати на телятник, потім на корівник, а ще пізніше в рільничу ланку (до речі, перші два роки Шурині трудовні записували на маму, Мотрю Тихонівну, бо за віком вона не могла ще працювати).

Є в біографії моєї мами ще одна сторінка, притаманна далеко не всім сільським жінкам. У 1969 році країною прокотився заклик «Дівчата, на трактор!» Олександра Даценко відгукнулася на нього й закінчила курси трактористів. Вона має права, але на тракторі не працювала (мабуть, у сім'ї достатньо одного тракториста). Навчальну практику мама проходила в тракторній бригаді місцевого колгоспу в механізатора Миколи Трипутня. Між ними спалахнуло кохання. А невдовзі на Кравецьких з'явився новий житель Микола Іванович Трипутень.

Разом із дружиною вони працюють у колгоспі: він трактористом, а вона у рільничій бригаді. Робота важка і виснажлива, та молоді літа й любов одне до одного надають сил і натхнення відбудувати дім і вести домашнє господарство. Ось уже й донечка пішла у перший клас. На Кравецьких тихо і затишно, але так далеко до школи... І сім'я купує житло в центрі села. А невдовзі знову розпочинає будівництво, бо куплена хата мала. І знову майже все робили своїми руками. І все це після важкої сільської роботи в колгоспі й удома.

І перше, що переселяється в новий будинок – перевезена ще з хутора тиша. Скільки себе пам'ятаю, в нас завжди було тихо. Я не кажу, що тато з мамою не сварились, ні. Все було, як у всіх, але сварок, лайки не було ніколи. Тато ніколи на маму навіть не гримнув, а мама ніколи не сказа-

ла на нього жодного поганого слова. Лише коли сердилася, тиша ставала ще більшою. Вона розтікалась по всіх кімнатах і болісно дошкуляла «неслухові». Та ось уже чути, як про щось тато радиться з мамою, а ось мама просить поради, а тато в чомусь хоче їй допомогти. І все ставало, як завжди. Тиша чепурненько оберігала родину, тато стримано посміхався, мама лагідно на всіх дивилася, а я росла щасливою.

Разом тато і мама прожили 30 років. Для мене з моїми синами вони завжди були тими двома гарячими сонцями, які віддавали сили свого життя без зайвого гвалту і нагадувань, безмірно нас любили, вкладали в нас свої душі, покладали надії, прагнули допомогати у всьому.

Навіть коли здоров'я залишалось з макове зерня, вони і його кляли на допомогу нам. Тож і тепер для мами її неміч обтяжлива не лише докучливим болем, а й тим, що вона не може чимось нам допомогти: щось перебрати чи почитити. Руки, звиклі все життя працювати, раптом відмовляються слухатися її добре серце. З дитинства терпляча й стримана (я ніколи не бачила, щоб вона плакала на людях), вона тепер часто непомітно витирає сльозу, коли від болю, коли від немочі, а більше від неможливості мені допомогти.

Матусю, я цілую Ваші натружені руки, я низько вклоняюсь Вам за подароване мені життя, за щасливе тихе радісне дитинство, за те, що в дорослому житті Ви завжди були поруч, за те, що так любите моїх дітей. Здоров'я Вам і життєвих сил! Будьте з нами ще багато літ!

Тетяна ТРИПУТЕНЬ,
дочка.

Поповнення в нашій громаді

Вітаємо жителів с. Балаклія

Шульгу Олександра Анатолійовича та
Верхолаб Надію Вікторівну з народженням
двійні: донечки Софії й синопка Руслана;
Мацько Анатолія Анатолійовича та
Гришко Яну Василівну (теж Балаклія)
з народженням синопка Олексія!

А ще Олександра Васильовича і Антоніну
Павлівну Семергеїв (с. Красногорівка) з народ-
женням донечки Діани, Юрія Івановича і Ганну
Володимирівну Годович (с. Поділ) із народжен-
ням шостої дитини - маленького Артема.
Хай дітки ростуть здоровими, щасливими,
розумними та кмітливими, хай завжди
радують батьків своїми успіхами й витівками.

Дні народження відзначають
члени нашої громади:

3 жовтня
СУЛИМЕНКО АЛЛА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Білоцерківка) – 80 років;
ТРИПУТЕНЬ ОЛЕКСАНДРА ДМИТРІВНА
(с. Поділ) – 80 років;

4 жовтня
БОНДАР ГАННА ГРИГОРІВНА
(с. Бірки) – 90 років;

5 жовтня
КУЛЬЧИЦЬКИЙ ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ
(с. Лугове) – 65 років;

7 жовтня
ЧЕРЕДНИК ГАННА ПАВЛІВНА
(с. Коноплянка) – 70 років;

8 жовтня
НАЗАРЕНКО ВІКТОР ГАВРИЛОВИЧ
(с. Бірки) – 70 років;
ІВАНЧА ТЕТЯНА ГРИГОРІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;
ВЕРЕТЕЛЬНИК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Коноплянка) – 60 років;

14 жовтня
ТРУСКАЛО ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
(с. Коноплянка) – 55 років;

15 жовтня
КРАВЧУН МАРІЯ РОМАНІВНА
(с. Білоцерківка) – 70 років;

16 жовтня
ІВАШКО ФЕДІР ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Бірки) – 65 років;

17 жовтня
СИМОНЯНЦІ ЛІДІЯ ПАВЛІВНА
(с. Поділ) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради,
рада ветеранів та члени громади вітають
іменинників і бажають міцного здоров'я,
безмежного щастя, добробуту, надійних
друзів, невичерпного оптимізму, любові й
розуміння близьких.

Хай пливе щасливо ваш життєвий човен
І минає легко береги круті,
І любові буде хай завжди він повен,
То найголовніше у людським житті.

Зі святом, шановні бібліотекарі!

Починаючи з 1998 року (тобто вже понад 30 років) в Україні
30 вересня відзначають День бібліотек.

Певно, символічно, що це свято припадає на День Віри, Надії, Любові та матерії їхньої Софії (вона символізує мудрість). Бо саме книги допомагають нам отримати знання, віру в свої сили, впевненість у майбутньому, стати хоч трішечки добрішими, терпимішими, мудрішими.

КЗ «Бібліотека Білоцерківської ОТГ» — це понад 51 тисяча книг, ошатне приміщення в центрі Білоцерківки та філії в 5 селах громади, куди залюбки приходять люди. Адже працюють у бібліотеці досвідчені, уважні та чуйні працівники.

Директор закладу Лариса Григорівна Башинська має феноменальну пам'ять і пам'ятає не лише місце, де лежить та чи інша книга, а, певно, й на якій сторінці що написано. До бібліотеки люди приходять, щоб дізнатися

новини, погмоніти, розповісти про проблеми. Вони знають: бібліотекарка наче психолог, завжди вислухає, підтримає, дасть слушну пораду.

Лідія Іванівна Ісаєнко (с. Балаклія) і Зоя Миколаївна Зленко (с. Бірки) — чудові організатори, які постійно проводять масові просвітницькі заходи. Галина Іванівна Шафар (с. Красногорівка) залучає до бібліотеки юних читачів, передаючи їм секрети рукоділля. Тетяна Володимирівна Облан (с. Огірківка) — активна учасниця художньої самодіяльності. А Тетяна Миколаївна Трипутень (с. Поділ) не менш активно залучає читачів до вдумливої роботи з книгою та наукового пошуку. Це саме вона разом з ученицею Подільської школи І. Веретельник узяла участь у краєзнавчих Котляревських чи-

тання із нагоди 250-річчя від дні народження класика. Доповідали на них переважно науковці. Жодна бібліотека ОТГ області не наважилася на такий крок. А Тетяна Миколаївна та її підопічна підготували серйозну й ґрунтовну доповідь, яка не лишилася непоміченою. Торік її підопічна Світлана Молдавчук перемогла у Всеукраїнському дитячому кон-

курсі «Творчі канікули».

Ось такі вони, бібліотекарі Білоцерківської ОТГ. Користуючись нагодою, від імені усієї громади щиро вітаю всіх бібліотекарів із професійним святом та бажаю здоров'я, щастя, натхнення й подальших успіхів у роботі.

Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ,
зав. сектору культури і туризму
Білоцерківської сільської ради.

Повернулися з медалями і... рюкзаками

Т. В. Павлик за роботою.

20 вересня 2019р. у м. Чернігів на базі обласної організації товариства сприяння оборони України від-

бувся регіональний турнір з тактико-спеціальної підготовки «Захисник Вітчизни». Його метою було формування ціннісних орієнтирів та утвердження військово-патріотичної свідомості молоді, вдосконалення тактико-спеціальної підготовки.

Цього року на турнір прибуло 5 команд: команда господарів, команди з Київської, Миколаївської, Кіровоградської та Полтавської областей. Нашу область представляла команда «Характерник» Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів у складі: Цикало Антон, Лиходід В'ячеслав, Лиходід Станіслав, Нетяга Владислав, Скиба Руслан. Особливістю турніру «Захисник Вітчизни» було те, що перемога команди в цілому залежала від внеску кожного. Тобто оцінювалися командна робота, уміння злагоджено, дружно працювати, допомагати товаришеві в умовах, максимально наближених до реального бою, у різних умовах бойової обстановки.

Серед видів змагань були такі: виконання загальнофізичних нормативів, «Армійський

марш зі смугою перешкод та додатковими вводними», виконання «бойового завдання» — біатлон, кращий стрілок, метання гранати, санінструктор.

Команда «Характерник» проявила себе з найкращої сторони. Усі етапи змагань хлопці проходили впевнено, зі знанням справи, постійно допомагаючи один одному, і як результат посіли ІІ місце. Команда нагороджена кубком та дипломом за ІІ командне місце в регіональному турнірі з тактико-спеціальної підготовки «Захисник Вітчизни», а кожен учасник отримав срібну медаль та подарунок — тактичний рюкзак. У номінації «Кращий стрілок» Лиходід Станіслав посів ІІІ місце й нагороджений бронзовою медаллю.

Організатором і спонсором команди виступило Великобагачанське районне товариство сприяння обороні України за підтримки відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

В. П. БІРУК,
учитель Красногорівської
ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Спорт

Турнір із міні-футболу

Учні Бірківського НВК взяли участь у турнірі з міні-футболу серед збірних команд закладів загальної середньої освіти Білоцерківської ОТГ. Він був присвячений Дню фізичної культури і спорту та відбувся в рамках проведення Олімпійського тижня.

Бірківські школярі вдало виступили і зайняли:

ІІІ місце — команда юнаків;

ІІ місце — команда дівчат;

ІІІ загальнокомандне місце.

Тож вітаємо спортсменів закладу та їхнього тренера — вчителя фізкультури В'ячеслава Вікторовича Дубовика із досягненнями і бажаємо подальших успіхів у спорті!

Колектив НВК.

Бірківські футболісти та їхній наставник.

Школярі змагалися в спритності, силі й швидкості

Під час змагань у Красногорівці.

За ініціативи учителів фізичної культури та підтримки відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради та голови громади І. В. Лещенка 11 вересня на стадіоні с. Красногорівка відбувся чемпіонат громади з міні-футболу серед команд юнаків та дівчат 2005 р. н. та молодших. Змагання відбулися в рамках олімпійського тижня та з нагоди Дня фізкультурника, який країна відзначала 14 вересня.

На чемпіонат заявилися 5 команд юнаків та 4 команди дівчат Білоцерківської громади. В результаті напруженої боротьби І місце здобула Красногорівська школа, на другому місці — футболісти Білоцерківської школи, на третьому — юні спортсмени з Бірківського НВК. Усі команди отримали подарунки — м'ячі та солодощі.

13 вересня в школі відбувся олімпійський урок, на якому під-

бито підсумок спортивного життя школи за попередній навчальний рік. За традицією на лінійку поряд із олімпійським вогнем та олімпійським прапором учні виносять здобуті спортивні трофеї: кубки, грамоти, медалі. А потім команди класів змагалися в швидкості, силі та спритності. Найкращими командами стали учні 11, 9 та 7 класів.

В. М. ОМЕЛИЧ,
учитель фізкультури.